

ravia, molt recomanat per Ruyra (O. C., 380b), i alguns correctors fins ho imposen; adoptat per alguns altres (Fontserè s'ho anota en el *DOrt.*). No és dolent, però més arbitrari, i no ens resulta planer com *vorera*, preferit pel *DFa*. *Vorerada*, *vorerenc*, *vorerer*. *Voreta* ⁵ (Lab.). *Voretar* [1436, Lab.]; *voretejar*.

Avorar-se 'acostar-se molt al riu, al pou, al foc, allí on hi ha perill' cat. occid.: «El nen s'avora massa al riu; no t'avoris tant'al foc», JBXuriguera, de Menarques, 1964. *Avoretar*. *Esvorar-se* 'desfer el paller, de les vores': «eixe paller ja s'azvòre» Els Torms, 1936;⁴ *desvorar*. *Esvorellar-se* 'erosionar-se, escantonar-se': «l'amo de la casa pressent un timbau *esvorellant-se-li* sota les soles», AntCayrol (PJCerdà, *Cont.*, 27). *Revorra*: no sé en quin sentit se l'anotava Fontserè en el seu *DOrt*.

CPT.: *Devora* adv. i prep. bal., d'ús semblant als de *vora*. Adv. 'a la vora'. «Jeu assuquí Margalida: / pò't en Josep *devora*», PdAPenya, *IdOr* I, 47 (i altra cita a *TOT*, *Po. Pop.*, 2). «És Fornalutx, i *davóra* hi ha Es Carcolers» Sòller (1953). D'on després l'ús com prep.: «El Puig d'En Pau és *devora* Son Paraió»; «*devora* l'església de Ruberts hi ha Son J.», «Es Collet Roig és *devora* es Faro Vei de Sa Dragonera» etc. (Costitx, Sencelles, Port d'Andratx, Felanitx, Col. de St. Pere, 1963-69). Molt també a Eiv.: «*devora*: pròxim, a la vera», PzCabre; «els altres molins --- damunt el cim, *devora* les aspes, quan es recollen les velles», Fca. Vilàs (Villangómez, *Ll. d'Eiv.*, 183; un altre, p. 213, veg. *REMOLCAR*); «Can M. Pere és *davóra* Cala de Boix» StCarles de Peralta (1962). En el val. de la Vall de Gallinera hi ha restat des del temps de la repoblació mall. del S. XVII: «El P. és *devóra* Carroja», «La Volata és *devora* els Corral de Carroja» (1963). *Sudevora*. *Suvora*. ⁵⁵

Voramánega. *Voravia*, supra. *Voraviu* [Lab.] o *voraviva*: per a l'explicació semàntica, en relació amb l'it. *un vivagno*, cast. *un vivo*, veg. Spitzer, *ZRPh*. II, 254. *Voreta-ripunt* mall. 'vora foradada', *DAG*.

Oral [Lab.] 'relatiu a la boca', pres del ll. *oralis* id.,⁴⁰ deriv. d'*os*, *oris*, 'boca', mot del mateix origen que *ora*: *explicacions orals*, *ensenyament oral*, *medecines preses per via oral*, *ús oral de la llengua* en oposició a la de la llengua escrita. En psicoanàlisi i psiquiatria infantil correspon a una etapa del psiquisme de l'infant en què la seva relació amb l'exterior és sobretot a través de la boca, incoent-hi característiques que es troben en altres etapes de la vida; +*oralització* 'extensió d'aquestes característiques a d'altres parts del cos'; veg. l'article de la doctora Júlia Coromines, directora de la *Revista Catalana de Psicoanàlisi* (1, 1983, «*Oralització* i altres aspectes de la funció primitiva de la mà», pp. 48-77). *Oralment*.

¹ Segons l'ed. Oliver (p. 36) hi hauria *bora* en els *CosíFort*. en un passatge, però només hi figura a tall de llegenda d'una il·lustració: «entorn del segeyl són ayals letres: Sigillum milicie Templi in Dertosa, per les bores del segeyl». Però verificat el ms. de 1271 (Duarte) allí es llegeix *ores* (f^o 28r1, lfn. 5). *Bores* degué ser tret, doncs, de l'ed. del S. XVI. —⁶⁰

² En oc. ant. rima amb *o* oberta: «Barons, los bains faitz bels e genz, / lavàs-los totz ben, d'or en or, / e gitàs tota l'aiga fòr», *Flamenca*, v. 5741. Més rimes trobadoresques amb *cor*, *mor* etc., *PSW* v, 504-505. També postulen q' les formes lombardes (*ör* Como, *vör* o *ör* Milà), però hi havia hagut vocal tançada antigament en el NO. de Lombardia, d'on provenen els colonitzadors de San Fratello en el Sud d'Itàlia; i igual en els parlars italians i rètics. Hi creu trobar Brüch la influència del verb *orlar* (derivat de *ORA*), amb ò. per analogia verbal ajudada per la de *FÖRARE* 'foradar'. —³ Del significat originari del ll. *os*, *ORIS*, 'vora' (pl. *ORA* 'boques') no s'aparta gaire la frase barcelonina tan vulgar, però viva i quotidiana, *caure d'oros* = *caure de bocons*, de *boca terrosa*. Podria tanmateix venir del mot llatí? Per més familiar que sigui, no té res d'argòtic, ni és recent: «--- Te l'ha tirada? / ---X.: tan fort com ha pogut: / si 'm toca 'm faeperut / --- / del susto tantost caic d'oros!», Pitarra (*La Vaquera de la Piga-rossa*, *Gatades*, 523); «El meu company ja havia caigut altra vegada d'oros», Pons i Mass. (*La Colla del carrer*, 40); la variant *anar d'oros*, no gaire menys freqüent, figura ja en Lab. 1840. És clar que és una pensada atrevida, que fins pot semblar extravagant. El fet és, però, que no hi ha altra explicació a la vista, car en aquest context no escau *AURUM* ni el nom de cartes; i que és sostenible fonèticament i semàntica: -s adverbial, cf. *de rotle* > *de rotllo*; i oc. ant. *d'or en or* «d'un bout à l'autre», *eissir ad or* «atteinre son but». Almenys, doncs, s'imposa no silenciar la idea; i si algú vitupera el qui la llança, vegi si troba res millor, que haurà servit per cridar l'atenció sobre un gir no assenyalat de ningú. —⁴ Però *esvorancar* i *esvoranc* (que en realitat s'haurien hagut de grafar amb *b*) no vénen d'aquí —com ja es veu pel significat— sinó del preromà *BORA* 'forat, clot pregon'. Cf. *borades* [*vorades*] infra.

VORAC, pres del ll. *vorax*, -*ācis*, id., derivat de *vōrāre* 'devorar', 'engolir'. □ 1.^a doc.: Belv.

DERIV.: *Voracitat* [Belv.]: «gola e *voracitat*» 1414, StVicentF (*Quaresma*, 318; i una altra cita vicentina en el *Voc.* de Schib); «si pecca en la manera de menjar, menjant dessenfrenadament, és passió qui ha nom *voracitat*», incunable de 1498, f^o 4 v^o. *Voraçment*. *Voraginós*, derivat del ll. *vorago*, -*ginis*, 'abisme engolidor'.

Devorar [Llull], pres del llatí *dēvōrāre* id.: «Lo leó --- combatés ab lo senglar e aucís e *devorà* aquell», *Blanq.* (*NCl.* I, 268.18; de nou 245.19). «E dementre que'l pastor se meravellava de les paraules que'l philosoph li ac dites, sí vengren lops a les ovelles del pastor, qui *devoraren* gran res de les ovelles»; «lo lop jaquí l'anyell e aucí e *devorà* la pastora» (*Merav.*, Ag. I, 59; *NCl.* I, 28).

En les *VidesR* (cf. gloss.), en part alterat en *deforar* (per influència de *forar*, *foradar*): en el S. XIII era, doncs, mot recent, poc assimilat en cat. «L'aguila ---